

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.498/2021/4/II.

A felperes: felperes, felperes címe

A felperes képviselője: Kummer Ügyvédi Iroda, cím

Az alperes: alperes, alperes címe

Az alperes képviselője: SBGK Ügyvédi Iroda, cím

A per tárgya: sajtó-helyreigazítás

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 65.P.20.546/2021/14.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 19.050 (tizenkilencezer-ötven) forint másodfokú perköltséget és az államnak, az állami adó- és vámhatóság felhívására – az abban foglalt módon, határidőben és számlára – 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított, a fellebbezés szempontjából releváns tényállás szerint az alperes tulajdonában álló csatorna televíziós csatorna 2021. február 2-án 18 órakor kezdődő című műsorában elhangzottak a következő közlések: „folyamatosan kritizálja a kormány járvány elleni intézkedéseit felperes, de információink szerint milliós fizetése ellenére is kihasználja a hitelfizetési moratóriumot (...) Ennek ellenére, úgy tudjuk, hogy a milliós fizetéssel rendelkező felperes is él a lehetőséggel, sőt folyamatosan úgy kritizálja a járvány elleni intézkedéseket, hogy ő is kihasználja azokat”.

[2] A felperes 2021. február 11-én kézbesített helyreigazítási kérelmét az alperes nem teljesítette. A felperes keresete arra irányult, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy az általa üzemeltetett csatorna televíziós csatorna „című” című 2021. február 2-án 18:00-kor sugárzott műsorával azonos módon, azzal azonos időpontban, a „című” című műsorban az adás első és utolsó öt perce között kommentár nélkül olvassa be 8 napon belül az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: A című 2021. február 2-i adásában valótlanul állítottuk, hogy felperes, a párt elnöke kihasználja a kormány járvány elleni intézkedései részeként létrehozott hitelfizetési moratóriumot”.

[3] Keresetét a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. törvény (a továbbiakban: Smtv.) 12. §-ára, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 495. § (1)-(2) bekezdésére, a 496. § (1) bekezdésére és a 499. § (1) bekezdésére alapította. Valótlan állításnak tartotta, hogy igénybe

veszi a kormány által a járvány elleni intézkedések részeként bevezetett hitelfizetési moratóriumot. A kifogásolt közlés nem véleménynyilvánítás, az ilyen állítás valósága ugyanis bizonyítással tisztázható, továbbá lényegtelennek sem mondható, mivel kifejezetten hitelteleníteni próbálta a felperest mint politikust.

[4] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Azzal védekezett, hogy a felperes nyilvánosan közzétett és bárki számára megismerhető vagyonyilatkozataiból, azaz valós tényekből okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes azért törlesztett 2020-ban kevesebbet a hiteléből, mert igénybe vette a kormányzati intézkedések körében bevezetett hitelfizetési moratóriumot. A kifogásolt közlések összhangban vannak a logikus gondolkodás szabályaival, így azok nem minősülnek tényállításnak, velük szemben helyreigazítás nem kérhető. Álláspontja szerint a sérelmezett közléseket nem tényállításként fogalmazta meg, az „információink szerint” és az „úgy tudjuk” utalások éppen azt közvetítik a nézők felé, hogy más következtetés is elképzelhető. Hivatkozott továbbá arra is, hogy az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdése alapján a sajtó kötelezettsége, hogy a közügyek alakulására befolyással lévő történéseket feltárja és a nyilvánosság tudomására hozza, ezzel összhangban tartalmaz az Smtv. 13. §-a is rendelkezést.

[5] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy az ítélet jogerőre emelkedését követő 5 napon belül az általa üzemeltetett csatorna televíziós csatorna „című” című 2021. február 2-i 18:00 órakor sugárzott műsorával azonos módon, azzal azonos időpontban, a „című” című műsorban az adás első és utolsó öt perce között kommentár nélkül olvassa be 8 napon belül az alábbi közleményt: „Helyreigazítás: A című 2021. február 2-i adásában valótlanul állítottuk, hogy felperes, a párt elnöke kihasználja a kormány járvány elleni intézkedései részeként létrehozott hitelfizetési moratóriumot”. Kötelezte az alperest a felperes javára 60.000 forint + áfa perköltség, az állam javára pedig 36.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

[6] Határozatának indokolásában a jogvita eldöntése szempontjából jelentős jogszabályok körében az Smtv. 12. § (1) bekezdését és a Pp. 497. §-át idézte.

[7] Abból indult ki, hogy a tényállítás valóságát az alperesnek kellett bizonyítania és a következtetés alapjául szolgáló tényeknek meg kellett volna jelenniük a kifogásolt mondatot tartalmazó szövegben. A vagyonyilatkozattal igazolt tényekből okszerűen nem vonható le az a következtetés, hogy a felperes a moratóriumot igénybe is vette, mert egyrészt az állítás okszerűségét cáfolja a 2020-as évi teljesítés összege, másrészt pedig nem a felperesnek kell a nemleges tény – azaz, hogy nem élt a moratórium kedvezményével – bizonyítania. Az „információink szerint” és az „úgy tudjuk” kijelentéseket úgy ítélte meg, hogy azok a néző számára a felperesre vonatkozó állítást hitelesként tüntetik fel, azt a látszatot keltve, hogy konkrét bizonyítékokkal rendelkezik, amelyeket nem tárt a nézők elé. A moratórium igénybeviteléhez a felperesnek a pénzintézethez intézett nyilatkozata volt szükséges, amelyet azonban az alperes nem bizonyított. A közzétételi kötelezettség tekintetében – figyelemmel arra a gyakorlatra, hogy verbális helyreigazítás helyett képi felirat formájában igazít helyre – indokoltnak találta az alperest a kereseti kérelemben foglaltak szerinti módon helyreigazításra kötelezni.

[8] Az ítélet ellen fellebbező alperes jogorvoslati kérelme elsődlegesen az ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítására irányult. A másodfokú bíróság által gyakorolni kért felülbírálati jogkört a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)*, *c)* és *d)* pontjában, az anyagi jogi jogszabálysértést az Smtv. 12. § (1) bekezdésében jelölte meg.

[9] Fellebbezési érvelése szerint az elsőfokú bíróság a közlések tartalmát nem a PK 12. számú állásfoglalásnak megfelelően vizsgálta és értelmezte, ezért megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a közlések valótlan tényállításoknak és valós tények hamis

színben való feltüntetésének minősülnek. A hitelfizetési moratórium kapcsán kifogásolt közlések valós tényekből levont okszerű következtetések, amelyek a következetes bírósági gyakorlat alapján nem minősülnek tényállításnak, már csak azért sem, mert az alperes a szövegben kifejezetten jelezte az „információink szerint” és az „úgy tudjuk” fordulatokkal, hogy más következtetés is elképzelhető.

[10] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdését, az Smtv. 13. §-át, valamint azt is, hogy az Alkotmánybíróság 3/2015. (II. 2.) számú határozata szerint a „közéleti véleménynyilvánítás fokozott védelme nemcsak a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, hanem a közügyek körébe tartozó tényállításokra is vonatkozik”.

[11] A sérelmezett közlést tartalmazó hírblokk leadására akkor került sor, amikor a felperes személye a hitelmoratórium igénybevételének lehetősége miatt fokozottan előtérbe került, amely témáról az alperes tájékoztatási kötelezettsége is fennállt. Az elsőfokú bíróság nem adott számot arról, hogy a sajtó tájékoztatási kötelezettségének figyelembevételét milyen indokok alapján mellőzte.

[12] A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és az alperes perköltségben marasztalására irányult.

[13] A Pp. 369. § (3) bekezdés d) pontja alapján előterjesztett fellebbezési kérelemmel összefüggésben arra hivatkozott, hogy sajtó-helyreigazítási per érdemében mérlegelési jogkörben hozott döntés hozatala kizárt, ezért az alperes erre alapítottnan előterjesztett fellebbezése megalapozatlan. Szintén kizárta a Pp. 369. § (3) bekezdés a) és c) pontja szerinti felülbírálati jogkör alkalmazhatóságát, mivel a megállapított tényekből nem lehet az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetést levonni, és a lefolytatott bizonyítás eredménye sem minősíthető okszerűtlennek, így pedig a tényállás módosításának vagy kiegészítésének sincs helye.

[14] Az alperes tényként közölte, hogy igénybe vette a hitelfizetési moratóriumot. A tényállítás valótlan jellegén az sem változtat, hogy az alperes azokat „információink szerint”, illetve „úgy tudjuk” szavak kíséretében közvetítette a nézőinek, hiszen információit nem tárta fel, másfelől az ilyen kifejezések pusztá használata nem teszi a közlést véleményné (értékítéletté). Egyetértett az elsőfokú ítélet azon megállapításával, hogy a moratórium igénybevételét okiratokkal kellett volna igazolnia az alperesnek a PK 14. számú állásfoglalás és a Pp. 265. § (1) bekezdése alapján is, míg a felperes okiratokkal igazolta, hogy a lakóingatlanára felvett hitelt folyamatosan törleszti.

[15] Álláspontja szerint jelentősége van annak, hogy az alperes perbeli műsorának a címe („címmű”) és a jelen perben vizsgálendő műsorrészletet az alperes következetesen hírblokknak nevezi. A műsor hírműsor, amelyben olyan információkat közölnek a nézőkkel, amelyeket ők nem véleményként, következtetésként, elemzésként, hanem ellenőrzött, megfelelő utánajárással elkészített híryanagként kívánnak befogadni.

[16] Megítélése szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére a fellebbező indokai alapján nincs lehetőség, mivel az alperes nem fejtette ki, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának hiányossága miért lényeges, és mennyiben hatott ki érdemben az ügy eldöntésére. Az elsőfokú ítélet eleget tesz a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt követelményeknek.

[17] A fellebbezés alaptalan.

[18] A fellebbezés az elsőfokú ítéletet teljes terjedelmében támadta, ezért az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelemben és ellenkérelemben foglaltakra tekintettel megváltoztatta a fellebbezési kérelmek vizsgálatának sorrendjét, és mivel az alperes másodlagos kérelmében az ügy érdemét érintő,

lényeges eljárási szabálysértést állított, a Fővárosi Ítéltábla elsőként ez utóbbit vizsgálta. A fellebbezési kérelmet az alperes eshetőlegesen terjesztette elő, ezért az elbírálás kért sorrendje a másodfokú bíróságot – a Pp. 233. § (1) bekezdésére is figyelemmel – nem kötötte.

[19] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének, mert határozata nem tartalmaz indokolást arra vonatkozóan, hogy mi alapján mellőzte a sajtónak az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésébe és az Smtv. 13. §-ába foglalt tájékoztatási kötelezettségének figyelembevételét. A politikusok vagyonával kapcsolatos kérdések nagy társadalmi érdeklődésre tartanak számot, ezért a témával kapcsolatos információkról a sajtó jogosult a közvélemény alakulásához szükséges tájékoztatás nyújtására.

[20] Az elsőfokú bíróság ítélete az alperes ezirányú védekezése ellenére az alapjogok összemérésével összefüggő indokokat nem tartalmaz, ez azonban az ügy érdemét érintő, anyagi jogi kérdésre vonatkozik és nem minősül olyan, lényeges eljárási szabálysértésnek, ami az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését tenné szükségessé a Pp. 381. §-a alapján.

[21] A Fővárosi Ítéltábla ezt követően az alperes elsődleges fellebbezési kérelmét vizsgálta, amely az elsőfokú ítélet megváltoztatására és a kereset elutasítására irányult.

[22] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet anyagi jogi felülbírálatát kérte. Ezzel kapcsolatban megjelölte a Pp. 369. § (3) bekezdés *a)* pontját, azt azonban, hogy a tényállás módosítását vagy kiegészítését hogyan és milyen okból kéri, egyáltalán nem fejtette ki. Az ily módon következtlen fellebbezési kérelem nem alkalmas érdemi vizsgálatra, mert abból a másodfokú bíróság eljárásának indoka nem állapítható meg, ezért a Fővárosi Ítéltábla a tényleges felülbírálatot a fellebbezésben megjelölt két további jogszabályi hivatkozás alapján vizsgálta.

[23] Ugyancsak tévesen hivatkozott a fellebbező fél a Pp. 369. § (3) bekezdés *d)* pontjára, mert az az ügyben nem volt eredményesen felhívható. E felülbírálati jogkör lehetővé teszi a másodfokú bíróság számára, hogy jogszabálysértés megállapítása nélkül is felülmérlegelje az elsőfokú bíróságnak az anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntését. Ilyen jogkörben hozott döntésnek az olyan anyagi jogszabályon alapuló döntés tekinthető, amelynél az alkalmazott jogszabály nem nyújt szempontokat a mérlegeléshez, vagy a szempontokat igen tágan, a bíróság számára széles körű döntési lehetőséget biztosítva határozza meg, mint például a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény 2:52. § (3) bekezdés szerinti, sérelemdíj mértékének meghatározása. A jelen esetben azonban az alperes nem azt állította, hogy az elsőfokú bíróság úgy hozta meg az anyagi jogi jogszabály szerinti mérlegelést igénylő döntését, hogy a lehetséges eredményt tekintve helytelenül határozott meg egy jogkövetkezményt vagy annak mértékét, hanem azt sérelmezte, hogy a bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a közlések valótlan tényállításoknak és valós tények hamis színben való feltüntetésének minősülnek, nem pedig valós tényekből levont okszerű következtetések.

[24] Ebből egyrészt az következik, hogy az elsőfokú bíróság végkövetkeztetésén alapuló döntése nem tartozik a Pp. 369. § (3) bekezdés *d)* pontja szerint felülmérlegelhető döntések körébe, másrészt pedig az, hogy a felperes valójában a megállapított tényekből eltérő jogi következtetés levonását, a tények másként minősítését kérte, vagyis a 369. § (3) bekezdés *c)* pontjára alapította az ítélet megváltoztatására irányuló kérelmét. Erre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakat a Pp. 369. § (3) bekezdés *c)* pontja szerinti anyagi jogi felülbírálat szempontjából értékelte.

[25] Az elsőfokú bíróság által is felhívott PK 12. számú állásfoglalás alapján a sajtóban megjelenő tartalmak értékelésénél azt kell kiindulópontnak tekinteni, hogy a

felperest ért sérelem valótn vagy a valóságot hamis színben feltüntető tény állításával vagy híresztelésével valósulhat meg.

[26] Az ügy eldöntése szempontjából jelentősége van annak, hogy a kifogásolt közlések milyen szövegkörnyezetben találhatóak, és a műsor tartalma a közügyek megvitatásához kapcsolódik-e. Az Alkotmánybíróság gyakorlata ugyanis egységes abban, hogy a közéleti közlésekhez fokozottabb alaptörvényi védelem kapcsolódik. Az Alkotmánybíróság a 7/2014. (III. 7.) AB határozatban fejtette ki, hogy „[a] szabad véleménynyilvánításhoz való jog kitüntetett helyet foglal el az Alaptörvény alapjogi rendjében. A véleményszabadságnak ez a kitüntetett szerepe kettős igazolással bír: mind az egyén, mind pedig a közösség szempontjából különösen becses jogról van szó. A szabad szólás lehetősége egyrészt nélkülözhetetlen az egyéni autonómia kiteljesítéséhez, hiszen a személyiség kibontakoztatása teljes mértékben elképzelhetetlen anélkül, hogy bárki szabadon, tartalmi kötöttségek nélkül közölhesse másokkal nézeteit, gondolatait. A szabad személyek szabad önkifejezése az Alaptörvényen alapuló alkotmányos rend egyik lényegi eleme és értelme. Másrészt a szólásszabadság a demokratikus, plurális társadalom és közvélemény fundamentuma. A társadalmi, politikai viták szabadsága és sokszínűsége nélkül nincs demokratikus közvélemény, nincs demokratikus jogállam. A demokratikus közvélemény azt kívánja meg, hogy a társadalom valamennyi polgára szabadon fejthesse ki gondolatait, és ezzel a közvélemény alakítójává válhasson. A közösség szellemi gazdagodására a véleményszabadság széles körű biztosítása vezet, hiszen a téves, elvetendő nézetek kiszűrése is csak nyílt közvitában lehetséges. A szólásszabadság szubjektív jogának biztosítása mellett tehát az államnak a demokratikus közvélemény kialakulása és fennmaradása érdekében is örkölnie kell a véleménypluralizmus fölött” (Indokolás [39]).

[27] Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a szólásszabadság különleges védelmet követel akkor, amikor a közügyeket és a közhatalom gyakorlását, a közfeladatot ellátó közéletben szerepet vállaló személyek tevékenységét érinti. „A közügyek megvitatása körében elhangzó véleménynyilvánítás és a rá vonatkozó védelem fókuszában elsődlegesen nem a szólással érintett személyek státusza áll, hanem az, hogy a megszólaló valamely társadalmi, politikai kérdésben fejtette ki nézeteit” (Indokolás [47]). A megszólalás jogi megítélésénél – ugyancsak az Alkotmánybíróság által alakított gyakorlat szerint – különbséget kell tenni a tények állítása és az értékítéletek között. „Míg vélemények esetében a hamisság bizonyítása értelmezhetetlen, addig a bizonyíthatóan hamis tények önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49]}. Ebből következően pedig „[a] véleményszabadság gyakorlásának határai a közügyeket érintő kérdésekben aszerint különböznek, hogy az adott közlés értékítéletnek, avagy tényállításnak minősül-e” {13/2014. (IV. 18.) AB határozat, Indokolás [40]}.

[28] Az Alkotmánybíróság a 34/2017. (XII. 11.) AB határozatban általa következetesnek tartott gyakorlatára visszautalva hangsúlyozta azt is, hogy „bár az értékítéletekhez képest lényegesen eltérő mércék alapján ítélandók meg, a tényállítások is – valósak és valótnak egyaránt – a szólásszabadság hatálya alatt állnak, és rájuk is vonatkoznak a közügyek vitájának fokozott védelme melletti érvek” (Indokolás [34]). „A tényállítást tartalmazó megnyilvánulások szintén részei a szólásszabadságnak. Egyrészt valamely tény közlése is kifejezhet személyes véleményt, másrészt tényközlések nélkül a véleményformálás is ellehetetlenülne. [...] A politikai véleménynyilvánítás fokozott védelme mind a közügyekben megfogalmazott értékítéletekre, mind pedig a közügyek körébe tartozó tényállításokra vonatkozik” {7/2014. (III. 7.) AB határozat, Indokolás [49] – [50]}. „Az Alkotmánybíróság ezzel összhangban arra is többször rámutatott, hogy bár a hamis tényállítások – szemben az értékítéletekkel, bírálatokkal – önmagukban nem állnak alkotmányos védelem alatt, az adott ügy összes körülményének mérlegelése arra vezethet,

hogy mégisincs alkotmányos lehetőség a valótlan állítást tevő jogi felelősségre vonására. (...) A 7/2014. (III. 7.) AB határozat a polgári jog hatálya alatt is hangsúlyozta, hogy a közügyek vitájához tartozó tények közlése tipikusan a vélemények alapja, ezért a jogi felelősségre vonás kérdésében még az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tényállítások esetében is figyelemmel kell lenni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekében” (Indokolás [50]).

[29] Az Alkotmánybíróság a 13/2014. (IV. 18.) AB határozatban kifejtette, hogy elsődlegesen abban a kérdésben szükséges állást foglalni, hogy a per tárgyat képező közlésre kiterjed-e a közügyek vitatását megillető magas szintű alkotmányos védelem, majd ezt követően az a kérdés igényel választ, hogy a közlés tényállításnak vagy értékelésnek minősül-e (Indokolás [48]-[49]). Ennek során figyelemmel kell lenni arra, hogy a sérelmezett mondat a teljes szöveg kontextusában nyer értelmet. Arról kell állást foglalni, hogy a publicisztika tartalmaz-e olyan konkrétumot, amelynek igazságtartalma igazolható, vagy az írás egy olyan bírálatot kifejező értéktétele, amelynek éppen a lehetősége és ténye védett, annak tartalmára tekintet nélkül.

[30] Az Alkotmánybíróság a 3107/2018. (IV. 9.) AB határozatában foglaltak szerint minél közvetettebb módon kötődik egy kijelentés a jelölt politikai tevékenységéhez, programjához, illetve minél önállóbb jelentősége és nagyobb súlya van a megnyilvánulás ténybeli elemének, annál inkább kerülhet sor arra, hogy az állítás jogszerűségének megítélése valóban a tényállításokra irányadó követelmények alapján történjen.

[31] A jelen esetben a kifogásolt közléseket a felperes valótlan tényállításként, az alperes viszont valós tényekből levonható okszerű következtetésként határozta meg. Kétségtelen, hogy a perbeli műsor témája azzal, hogy közhatalmat gyakorló politikusok vagyoni helyzetével, vagyongyarapodásával, nyilvános vagyonyilatkozataik adataival foglalkozott, közügyet érintett. A műsor felperessel kapcsolatos állítása az, hogy a felperes annak ellenére vette igénybe a fizetési könnyítést, hogy az a kevésbé vagyonos állampolgárokat hivatott segíteni, és ezen cselekedete a műsorban közöltek szerint ellentétben áll politikai hitvallásával.

[32] A közéleti szereplők, különösen a politikusok vallott elvei és az általuk tanúsított magatartás közötti ellentét feltárása, azaz politikai hitelességük megítélése széles körben vitatható, ebben a tekintetben a felperes tűrés kötelezettsége fokozott. Ugyanakkor az alperes nem csak egy politikai értéktételezt jelenített meg az adásban.

[33] A keresettel támadott közlés kifejezett ténybeli tartalommal rendelkezett, mert a közlés kiindulópontja nem csupán a vagyonyilatkozatban foglalt adatok feltárása és ismertetése volt, hanem az a további állítás, hogy a felperes élt a fizetési könnyítés lehetőségével, azt a hír szövegezése szerint „kihasználta”. Ez a közlés pedig a felperes politikai arculatáról alkotott értéktélethez olyan ténybeli alapul, adalékul szolgál, amelynek terjesztéséhez – valótlanlansága esetén – nem fűződik alkotmányos érdek, mert megfosztja a nézőket attól a lehetőségtől, hogy a felperes politikai hitelességével kapcsolatos véleményüket valós információk alapján formálhassák.

[34] Az alperes védekezésében egyértelműen arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a közlés értéktételnek minősül, ezért annak a körülménynek, hogy ellentétes minősítés esetében a tényállítás valós voltát melyik félnek, hogyan kell bizonyítania, nem volt jelentősége. Az elsőfokú bíróság ezért feleslegesen fejtette ki, hogy az alperes nem bizonyította az állítás valóságát és azzal kapcsolatos bizonyítási indítványt sem tett. Az alperes védekezése önmagában amiatt sikertelen, hogy helytelen jogi álláspontot foglalt el és másodlagos védekezést sem terjesztett elő.

[35] A valótlan tényállításokra vonatkozó sajtó-helyreigazítás – mint a személyiségvédelem egyik jogi eszköze – hasonlóan a jóhírnév védelméhez, azt az érdeket védi, hogy az érintett személlyel kapcsolatban kialakult vagy kialakulóban lévő megítélés valós tényeken alapuljon. A jogintézmény célja tehát az, hogy a személyről alkotott kép valós tényekből levont következtetések eredményeként álljon össze. Csak azok a ténybeli közlések sorolhatóak ebbe a körbe, amelyek a véleményformálás szempontjából lényegesek és helytállóak.

[36] A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság levont jogi következtetései helytállóak, határozata érdemben is helyes. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta, a pervesztes alperest terheli a felperes jogi képviselőjének járó munkadíj és a fellebbezési illeték összege.

[37] A felperes fellebbezési ellenkérelme mellékleteként költségjegyzéket csatolt, amelyen a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése szerinti, 15.000 forint + áfa összeget tüntetett fel. A másodfokú bíróság ennek megfelelően állapította meg a felperesnek járó ügyvédi munkadíj összegét. A le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére az alperest a Pp. 101. § (1) bekezdése, a 102. § (1) bekezdése és a 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdése alapján kötelezte.

Budapest, október 12.

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
a tanács elnöke

dr. Kovács Helga s.k.
előadó bíró

dr. Tóth Gabriella s.k.
bíró